Efter dette Lovforslag undergraves disse Lære-res Kald; nu ville vi udsende i ubestemt Ret-ning en Skare unge Missionærer, at de skulle indgribe med al deres Ungdoms Kraft og Fy-righed i Lærervirksomheden. Ja, paa mangt et Sted forlader jeg mig paa, at de ville virke godt og gavnligt for dem, der slutte sig til dem —, at de i det Hele ville blive gavnligt virkende, tør jeg mindre troe; men paa mange andre Steder ville de medføre de sørgeligste Rivninger Adsplittelser og Ødelæggelse af Lærerstandens Anseelse. Det er Lærervirksom-heden, der røres ved ved denne indgribende Foranstaltning. Lad os vogte os for at røre ved et saa vigtigt Led af det kirkelige Liv, uden at Kirken har faaet sin rette Andeel i at overveie, bedømme og skabe Formen, hvorunder en saadan Beslutning skulde skee. Og Forslaget er, som det griber ind i Lærervirksomheden, nær ved Lærerbegrebet.

De første Ord i den første Paragraf, der hæve Bestemmelsen i danske Lovs 2—3—9, at Ingen maa indvies til Præsteembedet, uden at han til noget vist Kald og Embede er kaldet, disse Ord staae i Modsigelse med, hvad der ikke blot i 300 Aar i den lutherske Kirke, men henved 2000 Aar i den almindelige kristelige Kirke har været anseet for kirkelig Regel, der ikke uden under ganske særegne Forhold maatte overtrædes. Hvad her foreslaaes, er „ordina-tio vaga", en Ordination i det Ubestemte, en Ordination, der til enhver Tid er bleven fun-den farlig for Kirken, og som derfor staaer som en af de forbudne Ting i alle Doktriner om Kirkens Ret og de kirkelige Retsforholds Ord-ning. Der er ingen lutherst Kirke, hvor saa-dant finder Sted; i den reformeerte Kirke fin-des der vel en almindelig Ordination, hvormed enhver Kandidat udsendes fra Universitetet, men som ikke giver ham Ret til kirkelig Virksomhed; først naar „Jurisdiktionen", kommer til, først da træder hans Ordinationsgave i Kraft og Virksomhed. Den katholske Kirke har et Par Gange indført en saadan ordinatio vaga i en meget indskrænket Retning; men det skete ikke uden til stor Fortræd for den. Den gav Tig-germunkene i det 13de Aarhundrede Lov til at foretage nogle Dele af det præstelige Embede overalt, hvor de kom frem; men der er vel Ingen, der kjender til Kirkehistorien, der er uvidende om, hvormeget der siden blev gjort for at dæmpe dette, at bringe det til, at de Intet maatte foretage uden Biskoppens Til-ladelse i Stiftet, og som ikke veed, hvormeget dette bidrog til at fremkalde Frafald fra den romerske Kirke. Frembeles rører dette Forslag paa en mærkelig Maade i Slutningen af § 1 ved Ideen om Ordinationen. Det er allerede be-rørt, og jeg er aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand, der erklærede sig derimod. Men jeg vil kun tilføie, at det ogsaa fra Ideens Side forekommer mig mærkværdigt, at Biskoppen skulde paa Kongens Befaling ordinere den, han ellers ikke vilde ordinere. Ordina-tionen er en Bøn, hvorved vi nedbede Him-lens Velsignelse over Læreren, og en saadan Bøn skulde man kunne twinge Biskoppen til at nedbede over enhver ung Mand, selv over en saadan, hos hvem han troer, at Læreraanden ikke er at finde. Forslaget trodser her Ideen om Ordinationen. — Og nu er dette Forslag fremkommet her uden paa nogen Maade først at være forelagt Kirken til Overveielse, Er-klæring og Vedtagelse. Desværre, vi mangle den ønskelige Form for en saadan Forelæggelse; havde den været tilstæde, da vilde Forslaget ikke være fremkommet, som det er. Jeg mener, at, dersom dette Forslag her gik igjennem og skulde forelægges Hans Majestæt Kongen, da vilde det være aldeles umuligt, at han kunde gaae ind paa en saadan Lovs Stadfæstelse, uden først under en eller anden Form at have hørt Kirken — og jeg beklager, at Forslaget ikke kan blive Gjenstand for en kirkelig Drøf-telse, forinden det har oplevet sin Skæbne.

Efter alt dette henviser jeg, hvad Enkelt-hederne angaaer, til de Bemærkninger, der idag ere gjorte af Andre, idet jeg for Tiden kan blive staaende ved den af mig udtalte almin-delige Betragtning, og anbefaler Thinget i Hen-hold til denne min Opfattelse af Forholdet, at lade Forhandlingen af Forslaget hvile.

Tscherning: Forinden jeg gaaer videre ind paa denne Sag, skal jeg tage mig den Frihed at henstille til den høitærede Under-viisningsminister, om han dog ikke har taget feil i et Par Punkter; det er bristigt af mig